

135.

Uskonnon perustarut

eli

Baabelin torni

Kirj. D. L. H.

Toinen painos

Kustannusliike Aatos - Helsinki

Hinta 1:25

Herra Otto Vuorisirta

~~Muutettiin~~

Vuorisirta

Prologi.

— Uskonnon Baabelin torni. —

Tuhansia vuosia on rakennettu erästä suurta ja mahtavaa rakennusta, oikeaa Baabelin tornia, jonka olisi määrä ulottua — ties mihin äärettömyyden saavuttamattomuuksiin.

Miljoonia ja taas miljoonia rakentajia on hyörinyt työssä, ahkerasti rakentaen tätä taikauskon ja luulottelun tarulinnaa.

Kautta aikojen ovat papit, näkijät ja ennustajat, sairaaloisessa luulotteluinnossaan ja jopa tahallisessa pedollisuudessaankin, loihittineet häikäisevän kirkasvärisiä utukuviaan rakentajaraatajien silmien eteen, kiihoittimiksi jatkaa yhä työtä siinä varmassa uskossa, että rakennus vihdoinkin valmistuisi ja että kerran kaikki yksiarvoisina saisivat viettää hauskoja ja ikuisia harjakaisjuhlia yliarkkitehdin mahtavissa taivassaleissa.

Yhä uudestaan ja alinomaan on rakentajia haalittu, koko maapallon kaikilta puolilta, tähän synkkään ja luonnottomaan työhön. Yhä uudestaan on heitä houkutuksien ja julmien kidutuksien avulla kiihoitettu, kuolemaa ja kärsimyksiä halveksien, jatkuvalla innolla kohottamaan ja tukemaan tätä hirveää kummitusta, tätä taikojen ja ilveilyjen „tapernaakelia“.

Silloin tällöin on rakentajien joukossa kuitenkin esiintynyt joku älykkäämpi ja järjeltään kehittyneempi raataja, joka on uskaltanut epäillä perustuksien pitäväisyyttä, ensimmäisten mestarien rehellisyyttä ja yleensä koko rakennuspuuhan tarpeellisuutta. Julmasti on silloin epäilijä kuoletettu ja tarkoin on hänen opeuksensa ja todisteensa hävitetty, ollenkaan ryhtymättä tarkastelemaan ensimmäisten mestarien laskuja ja koko uskonnon taikarakennuksen hataria perusteita. Rakennuspuuhan johtomiehet, vaikka kyllä hyvin tietävät ensimmäisten mestareiden: Ukko Noan, Isä Abrahamin, Moses Israelin ja monen muun uskonnonrakennuksen perustajien elämän vaiheet, petoksineen ja velhotemppuihin, ovat kuitenkin pitävinään heitä täysin rehellisinä ja loukkaamattomina perustuksen laskijoina. Tämä ei kyllä olekaan ihmeteltävää, sillä eikö juuri uskonnon ja sen perustajien loukkaamattomina pitäminen ole pappismaailmalle suuresta arvosta,

koska se antaa heille yksin oikeuden elää tietämättömän kansan kustannuksella. He ymmärtävät kyllä salata itsensä ja edeltäjiensä epärehellisyydet voidakseen yhä edelleen elää iloissa ja nautinnoissa.

Yhä uudestaan ja useampia totuuden julistajia on kuitenkin aina esiintynyt, osoittaen ja kaikella tarmollaan teroittaen raatajien mieliin tosiasioita, jotka heiltä ennen on tarkoin salattu. He ovat osoittaneet raatajille totuuden koko alastomuudessaan ja näyttäneet heille, ettei koko uskonnon mahtavalla rakennuksella ole minkäänlaista perustusta, vaan lepää se yksinomaan heidän, raatajien hartioilla, sekä ettei koko rakenne ilman heidän, tietämättömien joukkojen ponnistuksia olisi milloinkaan pystyssä pysynyt.

Totuuden julistajia on kyllä yhä edelleen vainottu ja kidutettu kaikilla ihmisjärjen keksimillä kidutuskeinoilla, mutta siitä huolimatta on heidän lukunsa yhä lisääntynyt ja uusi järkeen perustuva maailman käsitys on murtanut itselleen tien läpi mustien valhemuurien.

Uskonnon taikarakennusta rakennetaan kuitenkin yhä vielä ja koettaa pappismaailma tehdä kaikkensa pysyäksensä yhä valta-asemassaan, kansojen ajatusten vangitsijoina. He koettavat yhä levitellä valheverhojaan ja hämmentää tietämistämme yliluonnollisilla ihmeillä. He ovat kyllä peräytyneet, tutkivan ja keksivän ihmisjärjen tieltä, mutta peräytyneet viisaasti. Uskonnon Baabelin tornin rakennuksesta voi kuitenkin jo sanoa, että sen rakentajissa on päässyt vallalle suuri mielipiteiden sekaannus ja väittelevät he keskenään, mikä valhe minkäkin mielestä näyttää todelta ja mikä valheelta, joten voi sattua että miehelle, joka pyytää tiiliä tarjotaankin olkia. Tällainen sekasorto ja toistensa ymmärtämättömyys jatkuu kuitenkin vaan siihen asti, kunnes ihmisjärki, kaikkivaltiaana jumalana, hajoittaa koko tornin.

Seuraavissa tarkastelkaamme ja tarkoin arvioikaamme taruja, joiden päällä uskonnon rakennus lepää.

Maailman luominen.

— *Uskonnon pääperustus.* —

Loi Jumala alussa taivaan ja maan,
myös helvetin hehkuvan kuuman,
lie tyhjästä loihtinut vaan sanallaan,
kun saanut oli taikurituuman.

Loi ihmisen myös sekä eläimet muut
mitä milloinkin juolahti muistoon,
myös auringon, tähdet ja istutti puut
paratiisiksi Eedenin puistoon.

Ja vihdoin kun päättyi se taikurityö
kävi kaikki jo rasvaton lailla,
tuli aamusta ilta ja illasta yö,
vaan naista oli Adami vailla.

Luomiskertomukseen on varmaankin jokainen „uskova ja kastettu“ jo lapsuudessaan saanut tutustua, sillä onhan se opetettu meille jo varhain, ennen arvostelukykymme kypsyämistä ja ennen kun olemme osanneet kaivata selityksiä niin syvämielteisille asioille, kuin maailman kaikkeuden käsittäminen on. Meille on opetettu asioita joista meillä ei vielä ole ollut vähääkään käsitystä ja joten ne ovatkin ainoastaan kaavoina tarttuneet kehitystilassa oleviin aivosoluihimme, estäen terveen ja havainnollisen maailmankäsityksen oppimisen. Luomiskertomuksessa on meille tahdottu antaa valmis perustus koko ajatusmaailmamme suureen rakennukseen, joten onkin syytä tarkastaa sen perustuksen kestävyyttä.

Luomiskertomus antaa meidän ensiksikin ymmärtää, että on olemassa jokin suuri ja mahtava olento, Jumala, joka kaikki on luonut eli loihtinut esiin. Mutta siinä ei kylliksi, sillä taru kertoo vielä tarkalleen miten ja missä järjestyksessä kaikki on luotu. Me olemme saaneet perin pohjin tyydyttää lapsellisen uteliaisuutemme, lukemalla juttuja, kuinka Jumala loi valaskalat ja suu-

ret petoeläimet ja kuinka ja minä viikon päivänä hän auringon, tähdet ja ihmisen teki. Meille on todellakin opetettu viisautta, jota lapsena emme ensinkään olisi tarvinneet, vaan olisi sen voinut säästää kehittyneemmälle iälle. Kehittyneemmälle iälle sitä kuitenkin ei ole säästetty, siitä yksinkertaisesta syystä, ettei koko kertomus ole kehittyneemmän, vaan puolikehittyneen lapsi-
iän mielikuvitusta, ilman minkäänlaista tosiperäisyyttä.

Luomiskertomus on satu ja on se syntynyt runollisena haaveena varhaisajan ihmispolojen aivoissa, heräävän tiedonkaipuun tyydykkeeksi. Se on syntynyt vastaamaan kysymykseen, mistä maailma ja koko oleminen on saanut alkunsa. Kysymys on vähitellen kehittänyt vastauksekseen arvelun, että mahtaa olla olemassa joku tekijä, joka kaikki on tehnyt, tyhjästä loihdittu. Tällainen arvelu on sitten aikojen kuluessa vakiintunut käsityksiin, aivan kuin jokin tosi ja tietty asia. Jotkut älykkäämmät ovat pukeneet käsityksen kertomusmuotoon, tehdäkseen sen selvemmin käsitettäväksi. Kertojat ja sepittelijät eivät ole tunteneet luontoa, eikä luonnon lakeja, joten kertomuksesta onkin tullut, ei ainoastaan mielikuvi-
tus, vaan samalla satu, täydellisesti luontoon ja todellisuuteen sopimaton sepielmä.

Ensiksi ovat he kuvitelleet jumalan, sen arveluiden muodostaman olennon, luoneen valon, sillä heistä on näyttänyt valo tarpeelliselta ennen kaikkea, jotta jumala voi nähdä luomistyönsä suorittaa. He, sepittelijät eivät tieneet, että ainoastaan aurinko on valon lähde maapallollemme, joten olisi ollut viisainta antaa jumalan luoda aurinko ensinmäiseksi. Auringon luominen ei heistä kuitenkaan näyttänyt käyvän päinsä, ennen kun oli tehty taivaan kansi, johon sen samoin kuin kuun ja tähdetkin voi kiinnittää. Taivaan kannen asettavatkin he tehdyksi toiseksi työksi, koska luulivat sen samalla olevan maailman kattona, jota korkeat vuoret pilareina kannattavat. Tämän maailman katon päällä kuvittelivat he olevan paljon vettä, sillä siihen luuloon tulivat he sateesta. He eivät nimittäin voineet tietää sateen olevan maapallon omaa vettä, joka höyryjen ja kaasujen muodossa kokoontuu pilviksi ja taas jälleen putoaa sateena maan päälle.

Auringon elävöittävää voimaa eivät taruntekijät myöskään tunteneet, vaan kuvittelivat maan kasvaneen ruohoja ja puita jo ennen auringon luomista (1 Mos. 1: 11). Ihmisen luomisesta arvelivat tarun tekijät, että jumala loi ihmisen oman muotonsa mukaan, mieheksi ja vaimoksi, samalla kertaa kuudentena luomispäivänä (1 Mos. 1: 27). Koko luomistyö oli siis päättynyt, ensimmäisen luomistarun tekijöiden mielestä ja sallivat he jumalan seitsemäntenä päivänä levätä, kuten ainakin viikon räsitusten jälkeen.

Paratiisin tarina.

— Toinen luominen. —

Sai Aadam ennen toimen jumalalta
hän pääsi Eedeniä vartioimaan
ja vapaa-aikaa jos jäi vartijalta
sai viljellä hän siellä vainioitaan.
Lie toimia myös ollut paljo muita,
kun hoidella sai paratiisin puita.

Sai syödä mitä löysi, kun vaan säästi
hän tiedon puiden omenat ja marjat,
sen ohjeen herra Aadamille sääti,
sai sivutöinään nimitellä karjat.
Lie keksimistä ollut Aadamilla
kun „allakkaa“ ei ollut saatavilla.

Mutt' Aadamilta aika ei vaan kulu,
hän vaikka askareilla aina hyöri.
„Tää elämäni ei näin enää suju“,
jo virkkoi Aadam „yksin vietän yöni.
On elo vanhan pojan raukkamaista
vaan hitto! eihän täällä ole naista.“

Kai huomasi jumalakin laskuvirheen,
kun Aadamilta kuuli suorat sanat.
Hän ylisiltä sieppas piilukirveen
ja Aadam sai nyt kylkehensä vanat,
vaan kylkiluusta jumalapa leikin,
loi ihanaisen naisen, Eeva neidin.

Nyt Aadamille alkoi ilon ajat,
kun saanut oli odotetun armaan,
mutt' unhoitukseen jäivät kiellon rajat

ja hedelmistä nauttivat he parhaat,
kun käärmeet „gentlemannit“ omenoita,
vaan heille tarjoeli ihanoita.

Ja Aadam Eevoinensa varjoisihin,
vaan painui pensastoihin riemuissansa,
siks' kunnes jumala sai siitä vihin
ja Aadamia huusi kiukuissansa.
Mutt' Aadam vastasi „me vailla paitaa
vaan vierastimme valtateiden laitaa“.

Nyt herra tiukkas, mistä Aadam tiesi,
sen että vaatteita on julkeata.
Hän huusi „eikö 'puusta josta kielsin
te maistaneet jo ole omenata“.
Nyt tiedätte te kaiken, koska järkeen
te saitte kautta „Gentlemannin“ käärmeen.

Ja jumala nyt suuttui kauhiasti,
hän kiros ihmiset ja kiros maan.
Hän kiros käärmeen, joka siitä asti,
on luikerrella saanut vatsallaan.
Ja taivaasta hän miekkasankarinsa
toi paratiisiin julmat keruuppinsa.

Paratiisikertomus, josta tämä runo on johdettu, näyttää olevan eri henkilöiden sepittelemä, kuin ensimmäinen luomistaru. Kuten näyttää, ei ensimmäinen luomistaru ole kaikkia sellaisenaan tyydyttänyt, vaan on sen ohelle keksitty toinen.

Paratiisitarina on syntynyt vastaamaan yhä enemmän kehittyvän ihmisjärjen monipuolisiin kysymyksiin ja ovat sen jotkut älyllisemmät keksineet, samoin kuin ensimmäisen luomistarunkin.

Ihmiset s. o. miehet, ovat vaatineet selitystä, milloin jumala naisen on luonut, sillä heidän käsityksensä mukaan loi jumala alussa vaan miehen, joten nainen täytyi olla myöhemmäksi ilmaantunut olento. Tarujen sepittelijät ovat miettineet ja arvelleet miten vastata, sillä heidän, jotka olivat tietäjiä ja mukana jumalan kanssa tekemisissä, täytyi kyetä kaikkiin kysymyksiin vastaamaan. Samoin aikoin oli heillä vielä vastattavanaan kysymyksiin, miksi jumala loi maailman pahaksi, karuksi, paikottain vallan hedelmättömäksi ja kaikin puolin ihmiselle vaaralliseksi asuinpaikaksi, sekä miksi ihminen sairastuu ja kuolee?

Taruntekijät vastasivatkin kansan kaikkiin kysymyksiin tekemällä tarun, jossa kerrotaan jumalan luoneen ihmisen hyväksi, kuolemattomaksi ja onnelliseksi olennoksi, sekä asettaneen hänen kauniiseen ihanaan tarhaan. Tässä tarhassa kertovat he ihmisen sitten saaneen elää vapaudessa ja nauttia kaikkea hyvyyttä, kuitenkin sillä varoituksella, että pitäisi elää täydellisessä tietämättömyydessä. Tällaisen varoituksen tiedon puusta syömiseen ovat taruntekijät asettaneet, syystä koska kansan tiedonhalu oli heidän mielestään paha ja ainoastaan tietämättömyyttä he pitivät hyveenä, kuten vielä nykyäänkin pappismaailma pitää. Edelleen kertovat taruntekijät, kuinka jumala Aadamia viihdytteli muun muassa eläimille nimien antamisella, sekä samalla tarkastelleen josko eläimissä löytyisi Aadamille sopivaa naaraspuolikasta (1 Mos. 2:20). Tästä huomaa hyvin taruntekijöiden alhaisen käsityksen naisesta, jonka he luulottelivat olevan ainoastaan miehen avustaja ja huvittaja ja jota jumala saattoi etsiskellä eläinten joukosta. Kun nyt kuitenkin, kuten taruntekijöistä näytti, ei sopivaa apua Aadamille löytynyt, täytyi jumalan ottaa Aadamilta kylkiluu ja tehdä siitä nainen. Siis niin vähäarvoiseksi kuvittelivat he naisen mieheen verraten, kuin yksi kylkiluu on koko ruumiiseen nähden. Nyt kun taruntekijöillä siis oli nainen, oli kaiken pahan syykin helposti ratkaistu ja niinpä kertovatkin he naisen rikkoneen jumalan kiellon, syöneen tiedon puusta ja vieläpä Aadamillekin siitä syöttäneen. Käärmettä kohtaan näyttää taruntekijöillä kuitenkin olleen oikeen erityistä kaunaa, koska kertoivat sen muka Eevaa viettelelleen. Taruntekijöille oli varsin yksinkertaista kaiken ylliluonnollisen kertominen, sillä uskoihan tyhmä yksinkertainen kansa kaikki totena. Niinpä saattoivat he kertoa käärmeen puhuneen ja luonnollisesti kävelleenkin, koska he kertovat jumalan kironneen sen vatsallaan laahustamaan, rangaistukseksi Eevan viettelemisestä. Lopuksi kertovat he jumalan ajaneen Aadamin ja Eevan pois paratiisista ja kutsuneen enkelinsä, miekka kädessä vartioitsemaan paratiisia ja tiedon puulle johtavaa tietä. Ja niin oli ihmiset onnen tilasta karkoitettut (1 Mos. 2:24).

Tällainen selitys tyydytti luonnollisesti hyvin miesmaailmaa ja saattoi se naisen yhä enemmän sorronalaisuuteen. Taruista ei nykyajan ajattelevalle ihmiselle ole kuitenkaan muuta oppimista, kuin se, että se osoittaa meille varhaisajan ihmispolojen ajatusmaailman ja mielikuvitusten sisällön, kaikessa lapsellisessa yksinkertaisuudessaan.

Kain ja Aabel.

— *Murhajuttu.* —

Syntyipä Aadamille poikalapsi,
niin taru vanha kertoo tarkalleen.
Hän ihminen siis kolmas, koska kaksi
vaan ennen oli, Aadam Eevoineen.
„Saa nimi tämän pojan olla Kain,
sen varmaan herra palkakseni antoi“,
niin virkkoi Aadami ja Eeva vain,
ja toista poikaa rinnan alla kantoi.

Pian syntyi heille toinen poika, „miksi
näin herra meille lahjojansa jakaa.
Tän pojan nimitämme Aabeliksi“,
taas virkkoi mietteissäänsä Aadam vakaa.
Ja kulunut kun oli jonkun päivää,
niin pojat oli uhrihommissaan.
He mielistellä tahtoi yliäijää
ja antaa vähä sauhun haiskahtaa.

Vaan kuinka liekin, veljesparin kesken
nyt syntyi kinastelu, riita huima
ja Aabelin, jo päästä pienen hetken,
löi aivan kuoliaaksi Kaini tuima.
Tää teko oli kyllä hyvin raaka
ja Kainikin sen katui katkeraan,
vaan tarpeeksi ei ihmetellä saata,
kun taru kertoo vielä raaempaa.

Se kertoi että jumala nyt suuttui
ja kiros Kainin iankaikkisesti.
Hän kiros että Kainin viljat muuttuis'

iäti tappuraks' ja ohdakkeiksi.
 Ja siihen silloin Kainin toimet loppui,
 sai jättää peltonsa ja vainionsa.
 Hän kulkurina kurjuuteenkin tottui
 ja nöyränä vain kantoi kohtalonsa.

Kertomus Kainista ja Aabelista on varmaankin johdettu jostain varhaisajan veljesparin elämästä, sillä kuten tiedetään, ei sellaista ensimmäistä ihmisparia, kuten luomistarujen Aadamin ja Eevan, ole todellisuudessa ollut, joten ei siis Kain ja Aabelkaan, tai oikeammin se veljespari, josta tarina on johdettu, ole olleet minkään ensimmäisen ihmisparin lapsia.

Ensimmäistä ihmisparia, jos siitä tahdomme ajatella, on oikeastaan mahdollon määritellä, sillä ihminen, joka satojen tuhansien vuosien kuluessa on vähitellen polveutumalla kehittynyt alemmista eläimistä, on kauan aikaa ollut sellaisella apinan ja villin metsäihmisen väliasteella, että on vaikea erottaa milta kehityksasteelta asti voisi ihmiseksi nimitys olla paikallaan. Tällaiset eläimen ja ihmisen väliasteella olevat ihmisapinat ja ihmisihmiset ovat tuhansien sukupolvien ajalla yhä enemmän ihmistyneet. Ihon karvapeite on vähitellen hävinnyt, samalla kun eläinääntä muistuttavat mölähdykset ovat kehittyneet sanoiksi, joita on yhä lisääntynyt, sen mukaan kun sanoilla ilmaistavaakin on aivoissa selinnyt. He ovat siis jo pidettävät alkuihmisinä, joita kuitenkin ei ole ollut ainoastaan kaksi, vaan suuria laumoja siellä täällä maapallon suotuisimmilla seuduilla. Tällainen polveutumisoppi on tieteen tarkkojen tutkimusten tulos eikä mikään taruihin perustuva arvelu. Mutta palatkaamme jälleen satuihin.

Tarina Kainista ja Aabelista on siis saanut alkunsa jostain murhajutusta ja on se aikojen kuluessa puettu tarumuotoon sekä asetettu luomistaruissa kerrottujen ensimmäisiksi luuloteltujen ihmisten yhteyteen.

Tarun sepiittäjät ovat tahtoneet opettaa kansalle, että murhata toisensa on rikos, josta jumala rankaisee. Ja saadakseen kansan uskomaan että asia todellakin niin on, ovat tarunkiekkijät sepielleet tarinan, kuinka hän Aadamin poikaa Kainia rankaisi veljensä murhasta. Heille on ollut tärkeätä asettaa murhajuttu, jonka joko ovat keksineet tai jostain vanhasta tapauksesta johtaneet, Aadamin ja Eevan yhteyteen, saadakseen sille kansan käsi-tyksissä saman arvon kuin luomistaruillakin oli. Mitä muuten taruun itseensä tulee, on se sangen hatara, sillä tarun tekijät unhoittavat pian, että heidän piti kertoa maailman ensimmäisistä neljästä ihmisestä. He kertoivat nimittäin jumalan panneen Kai-

nin otsaan merkin, ettei kukaan häntä tappaisi ja siten rankaisisi Kainia murhatyön tähden, jonka jumala yksin tahtoi rangaista kiroomalla Kainin viljat vallan keltomiksi, sekä ajamalla hänet maan pakoon. Tarun tekijät eivät muistaneet ettei ihmisiä pitänyt olla koko maailmassa muita kun Aadam ja Eeva (1 Mos. 4: 1). Ja yhä edelleen unhoittaen alun kertovat he Kainin Nodin maalla perheellisenä miehenä voineen varsin hyvin ja vieläpä rakennuttaneen kaupungin, jonka sitten nimitti poikansa nimellä Hanok. Mistä olisi siis Kaini saanut vaimon ja kaupungin rakentajia jos muita ihmisiä ei olisi löytynyt? Koko tarun alku ja loppupuoli ovat aivan vastaisia toisiinsa nähden, sillä juma-lanhan piti kironneen Kainin koko työt ja toimet sekä määränneen hänen kulkijameksi ja pakolaiseksi ja ettei maa milloinkaan antaisi hänelle tuotteitaan, huolimatta siitä, jos kuinka sitä viljeli (1 Moos. 4: 12). Miten sopii se yhteen loppukertomuksen kanssa, joka kertoo aivan harvinaisesta menestyksestä (1 Mos. 4: 17).

Tällainen hatarus on kuitenkin yleistä kaikille raamatun taruille, joten niitä tutkimalla voikin hyvin päästä ymmärtämään niiden todellisen arvon.

On todella häpeä, että nykyaikanakin vielä on ihmisiä, jotka uskovat satuja tosina, vaikkeivät koskaan ole nähneet vaivaa niiden todenperäisyyden tutkimisessa. He ovat tuhansia vuosia aikaansa jäljessä ja voi heitä ainoastaan sääliä.

Vedenpaisumus.

— *Vesitulvajuttu.* —

Ei isä Jaahve koskaan töitään kadu,
niin kertoo raamattu,¹ vaan vastaiseen
saa kuitenkin mun uskoon toinen satu
siis sitä hiukan käynkin tarkkaileen.

Ja katso tapahtuipi siihen aikaan,
kun ehkäisty ei lasten synnyntää,
tuli jumalankin pojat täällä naimaan
ja etsiin itsellensä emäntää.

Oli maailmassa silloin ilo yllä
ja ihanaisiks' Eevan tyttäret,
myös huomasivat Jaahven pojat kyllä
ja tyhjiksi jäi taivaan paateret.

„Oi miksi naisen loin noin kaunihiksi“,
jo isä Jaahve alkoi katumaan,
„he vietellä voi kohta enkelitkin
ei kukaan taivaaseen jää asumaan.“

Ja isä Jaahve alkoi aprikoida
hän murheissansa katumusta väänsi
„voi miksi loinkaan noita pakanoita“,
hän vihoissansa pilven päältä äänsi.

„Nyt kaiken lihan minkä olen luonut
sen vesitulvaan tahdon hukuttaa.“
Tää tuomio niin ankara ei suonut,
siis eloon jäädä ainoatakaan.

¹ „Ei hän valhettele eikä kadu“ 1 Sam. 15: 29. „Hän sanoi ja se tapahtui, hän käski ja niin kävi.“ „Sillä mitä ikänä hän lupaa sen hän vahvana pitää.“ Ps. 33: 4, 9.

Vaan kuinka liekin asiasta tarkin,
 nyt kohta sentään hataraksi jää,
 kun herra käsksee Noan tehdä arkin
 ja veden päälle jäädä elämään.

Sai Noa perheensä ja neljätoista
 myös joka lajia myötä eläimistä,
 vaan kaksi riitti, naaras sekä koiras
 sioista, käärmehistä, saastaisista.

Ja itse herra sulki arkin oven,
 kun siellä oli kaikki eväinensä.
 Hän tarkkaan tukki joka sauman, loven.
 vaan tukehtuneet eivät eläimensä.

Nyt täytäntöön kun pantiin kosto julma
 ja herra vesiluukut auki veti,
 niin kohta silloin alkoi tuima tulva
 ja korkeatkin vuoret peitti vesi.

Vaan Noa arkissansa „seilaeli“
 mi oli niin kuin „tervajaala“ uiva
 ja vuoden umpeen kun hän „reisaeli“,
 niin huomasi että maa jo oli kuiva.

Nyt Noa irroitteli oven saumat
 ja eläimensä laski valloillensa,
 sen arvaa, että suuret oli laumat,
 kun kaikki tuli esiin poikinensa.

Ja elämä taas alkoi vanhaan tapaan,
 „te lisääntykää jälleen“, sanoi herra
 myös Noa kärventeli lampaan lapaa,
 ja kuin ennenkin taas vuodatteli verta.

Tieteellisten tutkimusten perusteella on havaittu todennäköiseksi, että niillä seuduilla, joilla tarun mukaan vedenpaisumuksen piti tapahtua, on todellakin muinoin ollut suuria tulvia, joten voi tarukin olla alkuisin jostain sellaisesta tapauksesta. Mitään yleistä vedenpaisumusta ei tiede tunne olleen, vaan on kerromus vedenpaisumuksesta sellaisena puhdas satu, kuten muutkin maailman alkukertomukset ovat.

Vedenpaisumustarulla kuten muillakin jumalaistaruilla on kuitenkin voinut olla alkuna joku aivan vähäpätöinen tapaus, josta se sitten taikauskaisen kansan suussa on kehittynyt vallan meheväksi valejutuksi. On nimittäin saattanut olla joku älykkäämpi mies, joka on jonkinlaisella aluksella pelastunut vesitulvasta perheineen ja ehkäpä kotieläimineenkin, toisten paikkakuntalaisten hukkuessa, tai paetessa kauas korkeammille seuduille. Tällainen tapaus on ollut hyvä aihe tarulle, jonka miehen jälkeläiset vähitellen ovat kehittäneet, tehdäkseen asian ihmeellisemmäksi ja ylikuonnolliseksi jumalajutuksi. Tarun sepittelijät, jotka epäilemättä ovat olleet kansan johtomiehiä, ovat tarulla tahtoneet osoittaa jumalan rankaisevan ankarasti pahoja ja taas hyviä säästävän rangaistuksesta. He ovat uskotelleet, että kun ihmiset kerran olivat oikein pahoja, täytyi jumalan ryhtyä hukuttamaan niitä tulvalla, minkä hän taas sai hyvin aikaan aukaisemalla taivaan kannen, sen suuren luulotellun vesisäiliön akkunat, joten vesi kosken tavoin pauhasi maan päälle (1 Mos. 7: 11). Ja että kun sitten kuitenkin löytyi yksi hurskas mies — luonnollisesti jumalan omien poikain poika — Noa, päätti jumala hänet pelastaa hukkumasta. Hän käski muka miehen rakentaa 300 kyynärää pitkän 50 kyynärää leveän ja 30 kyynärää korkean aluksen, johon sitte oli sijoitettava 7 paria, puhtaista ja 1 pari saastaisista joka lajista maapallon eläimistä ja ruokavaroja kaikille yli vuoden ajaksi, sekä että koko homma oli suoritettava seitsemässä päivässä (1 Moos. 7: 4). Eikö ole todellakin mehevä merimiesjuttu, sillä eihän sellaiseen alukseen olisi voinut sopia kuin pieni murto-osa maapallon miljooniin nousevasta eläimistöstä, puhumattakaan ruokavaroista sellaiselle joukolle. Koko juttu onkin vaan satu ja todistaa sen kertomus itsekin, ei ainoastaan mahdottomuudellaan, vaan myös sillä seikalla kun kerrotaan Noan arkista päästyään heti uhranneen herralle yhden joka lajista puhtaina pidettävistä eläimistä, sillä vaikka Juutalaiset pitivätkin muitamia eläimiä saastaisina, niin olisi Noalle sentään ollut teurastamista useiksi vuosiksi, ennenkun yhden joka lajista puhtaista olisi teurastanut (1 Mos. 8: 20).

Samoin kerrotaan kertomuksen alussa, että jumalan pojat kävivät maan päällä „naimareisulla“ (1 Mos. 6: 2). Ja että kun he olivat siittäneet lapsia ihmisten tyttärille, tuli näistä lapsista valtiaita ja muita suurmiehiä (1 Moos. 6: 4). Tällaiset jutut ovat saaneet alkunsa haltijamiesten viekkaudesta. He ovat nimittäin uskotelleet kansalle olevansa jumalaista alkuperää, jumalan poikain siittämiä, saadakseen kansalta suurta kunnioitusta ja nöyrää kuuliaisuutta. Tällaiset uskottelut on tyhmä yksinkertainen kansa uskonut tosiksi, sekä säilyttänyt ne jumalaistaruutoonsa,

sillä mistä olisivat he tienneet haltioidensa viekkauten, koska heidän järkensä ei ollut vielä kehittynyt tarpeeksi, voidakseen edes arvostella heille uskottaviksi tarjottuja taruja ja olettamuksia.

Surkuteltavaa on kuitenkin se, että vielä nykyäänkin monet pitävät itsensä yhtä tietämättöminä kuin varhaisajan ihmisetkin, vaikka heillä olisi kylliksi järkeä voidakseen eroittaa tarut ja luulottelut todellisuudesta. He antavat pappismaailman taluttaa itseänsä valheen permeessä ja sokaista silmänsä pyhyiden verhoilla. He eivät ole käsittävinään että kaikki pyhyys on petosta ja kansan silmien peittämistä viekkailla, juhlallisilla taikamenoilla. He säilyttävät aivoissaan typeriä uskomiskaavoja ja sydämmis-sään kammottavaa pyhyiden pelkoa ollenkaan kuulematta oman minänsä, oman sisäisen jumaluutensa yksinkertaisia totuuden kuiskauksia.

Baabelin torni.

— *Kieltensekoitustaru.* —

Taru kertoopi: aikaan varhaiseen,
että ihmiset miettivät kerran,
miten voisivat päästä he taivaaseen
ylös pilvien taa luo herran,
josta profeetat juttuja kertoi.

Sineaarin maalla he kokoontui
oli kaikilla yhteinen kieli.
Karumaita he kurjia kammoksui
oli kaikilla yhtehen mieli,
oli yhteiset onnesta haaveet.

Ja he päättivät rakentaa kaupungin
joka suojana kaikille oisi
sekä vieläpä korkean torninkin,
joka pilvien taa ulottuisi.
He tahtoivat totuuden tietää.

Mutta jumalan mieleen ollutkaan
ei ihmisten yhteistoimi,
siksi astui hän taivaasta tarkastamaan
miten puuhan sen estää voisi
miten rikkoa sovinto, rauha.

Pian huomasi Jaahve että puheessaan
oli kaikilla yhteinen kieli.
Sepä varmaan syy joka aikaan saa
että kaikilla yksi on mieli.
Luo yhteistoiminta onnen.

Heti jumala murteita tuhanteen
pani vieraita ihmisten kieliin,
pois polki hän yhteiset ihanteet
vihan, riidan hän istutti mieliin.
teki tyhjäksi onnesta haaveet.

Babelin tornin tarinasta kuten muistakin raamatun taruista huomaamme oikein kouraantuntuvasti sen ajan taruntekijöiden lapsellisen käsityskannan, sekä täydellisen luonnon tuntemattomuuden. He nimittäin saattoivat kuvitella mahdolliseksi rakentaa torni, joka ulottuisi johonkin äärettömyyksiin, ehkäpä aurinkoon tai muihin tähtiin. Ja varoittaakseen ihmisiä ryhtymästä sellaiseen puuhaan, kertoivat he jutun että muka kerran on sellaista tornia rakennettu, mutta on sen jumala käynyt estämässä, koska ei sallinut tultavan rauhaansa häiritsemään. Julussaan kertovat he varsin tarkoin, kuinka muka jumalakin piti torninrakentamisen mahdollisena niinkauan kun kansa vaan voi sovinnossa ja toisiaan ymmärtäen työskennellä ja ettei heitä voisi estää mistään mihin he ryhtyisivätkin (1 Moos. 11:6). Jumalan kertoivat he sitten tehneenkin ihmiset eripuraisiksi, sekoittamalla heidän kielensä, etteivät voineet toistensa tarkoituksia ymmärtää. Tällä kertomuksella on myös tahdottu antaa vastaus kysymykseen, miksi vierailta kansoilla on oma erilainen puhetapansa, vaikka kaikkien pitäisi olla Adamista polveutuneita ja Adamillehan jumala luonnollisesti opetti oman kielensä, heprean. Haltijamiehille ei ole ollut pienestä merkityksestä tähänkin kysymykseen vastaaminen tarulla, sillä olisihan kysymys ilman vastausta voinut saada oman ja tosiaperäisen vastauksensa, joka on se että ihmiset ovat eri paikkakunnilla oppineet kukin omalla tavallaan ajatuksiaan ilmaisemaan. Baabelintornitarun yhteydessä tahtoivat he ratkaista kieliasian, asettaen senkin jumalan ansioksi. Mitä muuten tornitaruun tulee, ovat he tarujen tekijät johtaneet sen jostain vanhoista raunioista, jotka löysivät Sinearin maassa eräällä lakealla kedolla. Rauniot olivat luonnollisesti jätteitä joltain, paljon ennen heitä paikkakunnalla asuneelta kansalta, eikä niiden alkuperäisyydestä tietty mitään. Mutta eihän Israelin esikansan johtomiehet halunneet olla mistään tietämättömiä ja niinpä osasivat he kohta ratkaista löytämiensä raunioidenkin merkityksen ja kertoa niiden historian jumaliseen ja kieltensekoituksineen, luonnollisesti omasta päästään. Kausalle kelpasi tällainen kielten synnyn selitys hyvin, joten luonnollinen tieto ei tässäkään asiassa voinut päästä alullekaan ja eikä ihme sillä olihan jumala asettanut enkelinsä lyöväisevin miekoin vartioitsemaan tiedon puulle johtavaa tietä (1 Mos. 3:24). Ja ne enkelit ovat papit ja profeetat.

Sen myönnän, mua tarut huvittaa,
ne vie mun satumaailmaan ihanaiseen,
vaan vaipuessi niihin uskomaan,
mun verrata voi pieneen lapsukaiseen.

